

De Kracht van Max

De Kracht van Max

Jo-Ann Scheffer

Schrijver: Jo-Ann Scheffer
Coverontwerp: Edwin van Loveren
Tekstverwerking: Astrid Kieven
ISBN: 9789402161199
© Jo-Ann Scheffer

“We krijgen geen kinderen om hun iets van de wereld te leren. We krijgen kinderen zodat zij ons iets over ons zelf kunnen leren”

J

Inleiding

Omdat jij te veel in jouw korte leven hebt meegemaakt vertel ik je jouw verhaal in mijn woorden. Een verhaal uit mijn hart met feiten, maar ook met veel liefde en gevoel.

Kan een persoon zoveel pech hebben in een leven?

Uit liefde ben jij geboren in een maatschappij die niet tolereert dat iemand anders is.

Daar hebben wij jou heel graag voor willen beschermen, helaas lukte dat niet helemaal. Je leven, zoals die is verlopen, hebben wij je niet gegund. Maar toch liet jij zien hoeveel kracht jij hebt en welk een groot doorzettingsvermogen.

Velen kunnen van jou nog leren, juist omdat jij niet in een hokje past. "Think outside the box"!

Ik schreef dit boek niet alleen om jouw verhaal te vertellen, maar omdat het misschien een ander kan inspireren of de moed geven om verder te kunnen.

Het is een verhaal van kracht en verdriet, maar ook een verhaal van liefde en doorzettingsvermogen.

Wij wonen nu eenmaal in een maatschappij dat in hokjes denkt, appels horen in een appel krat en zo ook tomaten, maar niet in hetzelfde krat. Mocht jij nu toevallig een halve appel zijn en een halve tomaat....ja, dat past dan niet meer in hetzelfde krat.

Wij hebben in Nederland een prachtig schoolsysteem voor kinderen met iets meer behoefte aan structuur. Alleen wat gebeurt er als jij een tomaat, een appel en een banaan bent....dan pas jij nergens tussen.

Ik wil de wereld laten weten dat de maatschappij heeft gefaald, of misschien was de maatschappij nog niet voorbereid op een juiste

hulpverlening, aangepast schoolsysteem en/of hulp vanuit de gemeente, ondanks dat jij net zoveel rechten hebt als een ander. Wist ik ooit dat dit jouw lot zou zijn, dan had ik je het willen besparen, maar elke dag dat ik je ken, hoe zwaar dan ook, hebben wij van jou geleerd. Ik ben dankbaar dat jij in mijn leven ben gekomen. Jij hebt ons geleerd wat tolerantie is en onvoorwaardelijke liefde en respect.

Met liefde vertel ik jouw verhaal.....een verhaal dat gewoon verteld moeten worden.

Zo begon het

Op een extreem warme dag, op 11 juni 1997 om precies te zijn, ben jij geboren. Jij was niet gepland, maar wel gewild. Na vijf jaar samen te zijn met papa ben ik onverwachts, na een antibioticakuur voor een blaasontsteking waarschijnlijk zwanger geraakt van jou.

Ik weet nog dat ik niet meer ongesteld werd na de zomervakantie en ik een predictor test ging halen. Het was raak! Uit paniek belde ik papa op zijn werk om het hem te vertellen. "Schat, ik denk dat ik zwanger ben, het paarse stipje van de predictor test gaat maar niet weg, pff...." Het werd erg stil aan de andere kant van de lijn.... "mm schat, uh ja oké...ik zie je straks, als ik uit mijn werk kom".

Ik maar wachten op papa, en zul je net zien, komt hij later dan normaal thuis. Ik raakte meteen in paniek. "Hij zal toch niet weggelopen zijn van de schrik?" Nee hoor, een half uur later stond hij voor mij met een gigantische bos bloemen! Zo lief.

Het was het begin van een ingewikkelde en spannende tijd. De vraag kwam uiteraard of wij jouw wilden houden of niet. Het was vroeg genoeg in de zwangerschap om het te onderbreken, maar ik wist meteen dat jij welkom was. Wij stonden wel voor een hoop keuzes meteen. We woonden te klein voor een kind erbij en ik had op dat moment geen werk, dus het werd geen makkelijke beslissing, dacht ik. Wij zijn zelfs samen bij de huisarts geweest om erover te praten en te overleggen. Het antwoord van de huisarts was erg simpel: mocht ik in de volgende vijf jaar nog een kind willen, dan zou het erg stom zijn nu de zwangerschap te onderbreken. Wij zouden er dan volgens hem spijt van krijgen. Daar had hij achteraf wel gelijk in. De beslissing was uiteindelijk niet moeilijk, wij gaan ervoor, het komt toch nooit uit en we zouden wel zien hoe we het op zouden lossen.

Ik had een voorspoedige zwangerschap, ik was gezond en had geen complicaties. Alleen hadden we het druk met het zoeken naar andere woonruimte. Na veel zoeken en gedoe hadden wij wat gevonden. Een ruime flat in een relatief nieuwe wijk erg geschikt om een kind groot te brengen, veel groen en weinig verkeersdruk. Ideaal voor ons. Toen ik 8,5 maande zwanger was, gingen wij verhuizen. De verhuizing viel zwaar tegen. Ik was enorm in omvang gegroeid. We waren net op tijd met verhuizen om het kinderkamertje in te richten met financieel hulp van oma en opa. Ik was weer blij en kon even tot rust komen voor de grote dag.

En jij had het naar je zin in mijn buik. Je had nog geen zin om eruit te komen, dus werd het best spannend. Uiteindelijk heeft de gynaecoloog besloten om ons maar te helpen. Ik had geen ruimte meer voor je. Jij was enorm groot namelijk en ik ben niet zo groot.

Er werd een datum ingepland en ik zou ingeleid worden in het ziekenhuis. De allerlaatste avond voor de ziekenhuisopname zaten papa en ik heerlijk op het balkon van onze nieuwe flat te genieten van de laatste keer alleen zijn met z'n tweeën. Het was een hele rare gedachte, dat bij de volgende keer dat ik weer thuis zou zijn er een klein hummeltje mee zou komen en dat wij niet meer met zijn tweeën zouden zijn, maar nu samen een klein gezinnetje. Voorlopig niet meer met zijn tweetjes. Zo ging langzaam de zon onder op die zwoele zomeravond. Ik keek uit naar jou en wat het ons zou brengen.

Ik werd zoals afgesproken opgenomen in het ziekenhuis. Na alle controles kreeg ik een soort gel ingebracht. Dat was zeker niet prettig. Na een poos gebeurde er nog steeds niks en de gel werd voor de tweede keer ingebracht. Het was zo warm op die kamer dat ik op een gegeven moment zei dat ik in bad wilde en papa moest maar eens lekker een hapje gaan doen bij opa en oma die er vlakbij woonden.

Er gebeurde toch nog niks en de gynaecoloog verwachtte ook nog geen beweging van je.

Zodoende ging papa even weg en ik zat lekker in bad te dobberen om al dat zweet weg te spoelen. Al snel voelde ik mij niet zo geweldig. Dat was best raar en ik besloot maar uit bad te gaan. Ik was doodop van dat badden en ging op bed liggen.

Nog geen half uur later hoorde ik een soort ballon klappen en seconden later was mijn hele bed nat en had ik meteen hevige pijn in mijn rug en bovenbenen. Nee hè, dacht ik, dat zal toch niet!

Maar ja hoor het was het wel, ik kon niet meer bij de bel komen en moest de gang in roepen voor hulp.

Voordat ik het wist werd ik met bed en al naar de verloskamer gebracht, helemaal in paniek omdat papa er niet was en stel dat jij eruit kwam en papa was er niet...

Het personeel was erg ervaren, ik niet uiteraard, papa werd gebeld en kwam met gierende banden naar het ziekenhuis.

Ik hoor hem nu nog roepen: "Schat, waar ben je?" en ik maar antwoorden "hier achter de paarse deur!" Alleen besepte ik niet op dat moment dat alle deuren paars waren, dus dat gaf achteraf wel een hilarische moment. Papa ging van deurtje naar deurtje met een "oeps, sorryyyy...verkeerde kamer", totdat een zuster hem ging helpen in de goede richting.

Uiteindelijk heeft hij mij gevonden en de gynaecoloog stond erbij. Het ging allemaal niet zoals gepland. Ik had in mijn bovenbeen weeën en ook in mijn onderrug en buik, alles tegelijkertijd, en geen kans ze op te vangen. Helaas was er geen ontsluiting. Mijn lichaam werkte niet mee en na een paar uur besloot de gynaecoloog er een eind aan te maken. Het was al erg laat en ik werd teruggebracht naar een kamer. De weeën waren niet op te vangen. De verloskundige was in de buurt, maar had het drukker met iemand verderop in het ziekenhuis dan met mij. Ik kreeg een injectie in mijn bovenbeen om het wat rustiger te krijgen. Volgens de gynaecoloog kwam jij toch nog lang niet, maar ik moest uitrusten.

Dat hielp niet, dus werd 's avonds laat nog een anesthesist gebeld om mij een ruggenprik te geven.

Dat was spannend voor mij, meteen waren mijn benen en onderrug verlamd. Ik moest met een wee op het randje van het bed zitten, dat ging uiteraard erg moeilijk en papa moest mij vasthouden anders viel ik van het bed. De beste man was in geen goed humeur, omdat de gynaecoloog hem met spoed uit zijn bed gebeld had.

Er werd volgens papa een hele lange naald in mijn rug ingebracht en weer uitgetrokken, ik was er niet helemaal bij en heb het niet gevoeld. Maar papa werd erg bleek.

Ik kon in ieder geval die nacht slapen en voor papa was er een bed naast mij neergezet, zodat wij bij elkaar konden blijven. Dat was erg fijn.

's Morgens om 7 uur kwam de eerste verpleegkundige om de hoek kijken om de stand van zaken op te nemen. Even de benen uit elkaar en voelen en weer voelen en toen was ze weg.

Een tweede verpleegkundige kwam en weer hetzelfde riedeltje, iets klopt hier niet zei ze tegen ons en toen werd er een arts erbij gehaald. Die moest ook even voelen en porren. Het scheen dat mijn ontsluiting was teruggelopen van 7 tot 4 cm. Ik wist zelfs niet dat zoiets mogelijk is en de gezichten van iedereen aan te zien die kwamen voelen, ook niet.

Inmiddels was mijn pomp met verdoving uitgezet, zodat ik later wel zelf aandrang zou voelen om te kunnen persen. Wat een toestand!

De gynaecoloog was er inmiddels en met veel overleg werd er weer gevoeld en gepord. "Het wordt een keizersnee", zei ze. "Wat?" zei ik en keek papa met angst aan, want hier was ik niet op voorbereid.

Het bord eten werd voor papa's neus weggetrokken. Hij kreeg een groen jasje en muts aan en ondertussen werd ik klaargemaakt voor de OK, geschoren en met bethadine ingesopt.

Voor dat wij nog OHH of AHH konden zeggen, werd ik met bed en al naar de operatiekamer gewield.

Papa rennend er achteraan.

Eenmaal op de OK werd er een infuus aangebracht in mijn hand en ik werd opnieuw verdoofd voor de keizersnee. Er werd snel gehandeld dus het was zo gebeurd, met veel porren voor mijn gevoel en hier duwen en daar trekken was jij er. De navelstreng zat 4 keer om je nek. Vandaar dat het mij nooit gelukt zou zijn jou er uit te persen. De dokter zei dat wij net op tijd waren, anders had jij zuurstofgebrek gekregen, maar gelukkig haalde jij meteen de apgar score en kon papa jouw navelstreng doorknippen.

Jij was er, een gezonde, prachtige, grote jongen. Zo mooi! Ik had nog nooit zoiets moois gezien: jij kwam uit mij, wauw!!!

Ik had veel bloed verloren en raakte in een soort shock. Ik moest wat vocht en bloed erbij hebben, dus mocht ik nog niet weg uit de OK. Jij was kerngezond en ging met een verpleegkundige mee naar de afdeling. Papa wou bij mama blijven. Jij was in goede handen en papa had er alle vertrouwen in dat het goed zou komen.

Ik bleef vijf uur op de uitslaapkamer om bij te komen.

Intussen heeft de verpleging je gewassen en aangekleed en ging met jou het hele ziekenhuis door terwijl mama aan het bijkomen was en papa op mij zat te wachten.

Ze gingen met jou naar de afdeling volwassen oncologie, op bezoek bij de terminale patiënten. De patiënten vonden dat erg fijn om zo een pasgeboren hummeltje vast te houden en te voelen in hun armen.

Jij was toen al een lichtje in donkere tijden.

Ik werd na 14 dagen uit het ziekenhuis ontslagen. Ik had veel last van complicaties die waren opgetreden na de keizersnee en mijn wond wilde niet goed genezen. Ik had een extra lange snijwond, omdat de navelstreng om je hoofd zat.

Thuis

Ik was erg blij om thuis te zijn. Ik kon moeilijk lopen: alles ging in een soort slakkenpas. Ik had hulp nodig in – uit bed te komen, zelfs naar de

WC ging moeizaam. Oma kwam elke dag eten maken en jou in bad doen. Omdat ik veertien dagen in het ziekenhuis heb gelegen, was er nog maar een paar uur over voor kraamverzorging. De jonge kraamverzorgster kwam uit Limburg voor twee uurtjes hulpverlening. Ik liet haar de wc schoon maken en even stofzuigen en dan was de tijd alweer om. Het duurde drie dagen en toen was mijn hulp afgelopen. Ik moest veel slapen en was erg uitgeput. Ik kreeg ook een ontsteking in mijn wond, die niet goed wou genezen. Mijn baarmoeder wou ook niet in krimpen dus moest papa speciale pillen halen bij de apotheek. Deze pillen zorgden ervoor dat ik weeën kreeg. Ik lag 3 uur erna nog te puffen en te doen. Het was verschrikkelijk en duurde een week lang.

Jij sliep niet, nooit, jij had alleen maar honger en ik probeerde mij erg aan je voedingschema te houden. Jij had elk moment van de dag honger! Jij sliep nooit overdag maar ook niet 's nachts.

Ik werd steeds meer uitgeput en volgens de deskundigen was dat allemaal niet echt abnormaal, elk kind is nu eenmaal anders. Jij zou wel zelf op een gegeven moment in slaap vallen van uitputting, jij moest nog je routine aanleren en ik moest gewoon voet bij stuk houden en jou geen eten geven op andere momenten en je voedingschema strak aanhouden. Dat vond ik makkelijker gezegd dan gedaan, ze waren niet degenen die nooit meer sliep en half dood in huis rondliep. De wallen hingen al toen op mijn dikke buik voor mijn gevoel. Uitgelubberd en leeg was die buik, ik kon wel elk moment van de dag janken van ellende. Ik wist zeker dat dit niet zo hoorde en dat iets niet klopte met mijn baby. Volgens iedereen zou het allemaal vanzelf gaan en waren de eerste maanden het pittigst, maar na drie maanden sliep jij nog steeds niet. Ik liep de hele dag met jou op mijn arm, ik was dat gehuil zo zat. Ik kon gewoon niet meer en volgens schoonmoeder waren het mijn hormonen!

Ja hoor, nu is het mijn schuld dacht ik!!!

Veel van mijn vriendinnen waren samen of net na mij bevallen. We hadden vaak contact en hoorden van elkaar hoe het ging en wat de baby's allemaal aan het doen waren (of niet). De meeste vriendinnen

hadden voor mijn gevoel de perfecte baby. Een baby die sliep na elke voeding en die zich een of twee keer per nacht slechts meldde.

Jij, jij deed niks wat de anderen deden op de leeftijd van drie maanden! De roze wolk en het genieten van de baby, dat kende ik niet, dat herkende ik ook niet. Zelfs na zes maanden sliep jij steeds niet. Op een gegeven moment zei iemand tegen mij dat ik wat pap door je laatste fles moest doen wat dan waarschijnlijk voldoening zou brengen, dus dat deed ik. Het werkte. Ik wist niet wat mij overkwam, je sliep tien minuten. Ik zat erbij en kon alleen maar naar je kijken. Wat een wonderwerk. Het was stil in huis en omdat ik dat niet gewend was ook wel eng.

Op mijn verzoek heeft mijn zus in Zuid-Afrika mij een draagzak gestuurd. In die tijd was zoiets in Nederland nergens te vinden. Het maakte mijn leven wel iets makkelijker. Nu zat jij op mijn buik en ik kon stofzuigen en wat in het huishouden doen zonder om maar steeds je gehuil aan te moeten horen. Je sliep niet, maar was erg nieuwsgierig. Jij draaide je hoofd steeds en kon nog net over het randje van het zak kijken wat ik aan het doen was.

Jij werd snel zwaar en aangezien ik ook een bekkeninstabiliteit heb overgehouden van de zwangerschap was dat niet erg bevorderlijk voor mijn bekken je steeds te moeten dragen.

Ik heb in de tussentijd mijn eigen ideeën gevolgd, wat voeding betreft. Ik gaf je overdag een broodkorst om aan te sabbelen. Eerst lekker in je melk gesopt en dan jij maar sabbelen. Jij vond het heerlijk en als het op was, begon jij weer heel hard te huilen. Niets kreeg je meer stil, dus was het fruithapje snel aan de orde. Jij vrat het op in een seconde.

Op een dag moesten wij weer met jou naar het consultatiebureau. Ik vond dat altijd wel erg eng, want ik kreeg altijd commentaar dat ik het niet goed deed. Jij was altijd te zwaar en jij at teveel.

Inderdaad, dit bezoek was niet anders en jij moest afvallen en minder voeding hebben. Jij mocht helemaal geen fruithapje hebben en zeker geen brood, het was allemaal uit den boze. Ik kreeg een lezing van de betrokken juffrouw dat het echt niet kon en waar ik mee bezig was et cetera.

Ik begon meteen te janken en het liep uit op een ruzie. Ik ben nooit meer terug gegaan. Mijn huisarts was toen mijn consultant. Hij gaf je al je inenting en advies.

Ik had het gevoel dat niemand mij geloofde en ik voelde mij niet gehoord door de professional.

Ik stelde mij aan en ik maar steeds roepen dat er iets was met onze baby.

Je greep niet naar je voeten toen dat moest en jij rolde ook niet om op het moment dat je dit zou moeten kunnen. Ik deed oefeningen met je elke dag om je moe te krijgen, lekker bij mij op bed en dan optrekken met je armen. Jij had een stevige grip met je handjes en op de leeftijd van zes maanden had je een soort spierballetjes op je boven armen. Ik liet je jezelf wegschoppen tegen mijn handen met je voeten. Al dit soort oefeningen deed ik met je met de hoop dat jij erg moe werd. Uiteraard hielp dat niet.

Op de leeftijd van zeven maanden sliep jij een half uurtje per nacht en overdag iets van tien minuten. Ik was weer iets hersteld van mijn keizersnee en kon wel lekker met jou buiten wandelen. Elke dag gingen wij buiten lopen. Ik moest ook boodschappen doen en zo gingen wij er dus elke dag eropuit.

Het was niet makkelijk, want dat wandelen vond jij enig maar de winkel, hou maar, dat was een ramp. Vanaf het moment dat wij de winkel binnen liepen tot aan het eind was jij aan het huilen en niet zomaar huilen, schreeuwen, angstaanval of zo iets.

Wij gingen eigenlijk nooit op bezoek met je naar vrienden, het was gewoon niet haalbaar. Jij huilde alleen maar en ik noem het huilen, maar het was eigenlijk schreeuwen. Pas als wij weer in de auto zaten was jij blij en sliep jij. Met gevolg dat wij dan een extra ommetje gingen rijden zodat jij lekker kon slapen en wij weer eens een gesprek met elkaar konden voeren. Dat ommetje met de auto deden we regelmatig in de weekenden. Het was het enige moment dat jij rustig was en jij genoot van autorijden. Er was altijd veel te zien buiten en als dat niet hielp, dan zette papa Rammstein op, mensen zullen ons voor

gek verklaren, maar het hielp. Hoe harder de bassen hoe rustiger jij werd en vaak viel jij meteen in slaap.

Uiteraard zullen mensen denken, “waarom ging jij niet naar je dokter met dat kind”?

Antwoord: Dat heb ik allemaal al gedaan, maandenlang, maar baby's zijn nou eenmaal baby- en ze huilen nu eenmaal en het zal wel darmkrampjes zijn, het gaat wel een keer over!!!

Mijn roze wolk heb ik nooit gekend en ik zag tot je eerste verjaardag alleen maar donderwolken.

Ja, jij werd een jaar oud. Het was voor mij een mijlpaal. Nu wordt het beter, dacht ik. Jij gaat leren kruipen en lopen. Dan kom jij van je energie af en dan ga je een keer lekker slapen.

Jouw eerste verjaardag was zo leuk, lekker een taart gehaald en jij mocht er lekker in kleien en smeren. Jij had nog steeds geen haar en ik hoopte stiekem dat het wel een keer zou komen. Jij had spierwitte dons en de mooiste blauwe ogen. Eigenlijk was jij heel erg mooi om te zien, maar ik kon je niet waarderen. Ik was nog steeds erg moe en jij wilde nog steeds niet echt slapen. Als jij twee uur per dag sliep, dan was dat erg veel.

Jij kreeg van ons een mooie blauwe schelp voor op het balkon als zandbak. Er ging een hele nieuwe wereld voor je open. Jij vond dat het leukste wat er was.

Lekker in het zand spelen. Ik merkte steeds aan je dat jij niet van kleding hield. Het liefst zat je alleen maar in een rompertje. Zodra ik je kleding aandeed, begon dat gehuil weer en werd jij erg geïrriteerd en werd je onrustiger dan anders.

Je kon op je eerste verjaardag wel al een beetje zitten, dat was een beleving want het was net waar jij op zat te wachten, had ik het idee. Jij was voor even blij. Jij rolde al zelfstandig om in bed en kon jezelf aan de spijlen van je ledikant optrekken.

Ik dacht dat er rust zou komen, maar dat was zeker niet zo. Je had altijd al hele sterke armen gehad en dat ging je zeker op het proef stellen. Ik werd op een nacht wakker door een gebonk, gevolgd door een hele harde huil van je. Voor ik wist stond ik bij jou in je kamer, je was uit je ledikant geklommen. Jij hebt je waarschijnlijk aan de spijlen opgetrokken en je kont eroverheen gegooid en toen viel je op de grond. Ik weet steeds niet hoe het kon, maar jij lag naast het ledikant. Niemand geloofde mij, want jij kon nog niet lopen. Het was dat papa dat ook had gezien, anders was ik wel voor gek verklaard.

Je proefde de vrijheid en een maand later was dat een soort routine. Elke nacht zat je naast je ledikant.

In de tussentijd was je druk aan het proberen te kruipen. Dat lukte niet. Je kreeg je handen en voeten op je kleedje en zo stond je .. en dan....ja en dat wist jij het niet hoe het verder moest en werd jij erg boos. Jij liep rood aan en begon erg te schreeuwen.

Na twee maanden waren papa en ik het zo zat dat wij je gingen leren kruipen. Ik voor en papa aan de achterkant. Links, rechts en na een paar weken snapte je het. Ik was onder de douche en jij was weer eens uit je box geklommen en ja hoor daar was jij onder de douche samen met mij.

Lachen en gieren, praten wou jij niet, dus het was een grote schaterlach...kijk mij nou mama.

Mijn huis was echt een speeltuin geworden, ik had een leen schommel op batterijen en we hadden de box waar jij maar steeds uit klom en de buggy, allemaal mijn apparaten om mijn leven toch zo "normaal" mogelijk te maken. Wij hebben een vermogen aan batterijen verbruikt in die tijd. Wanneer ik ging douchen, nam ik jou met de buggy mee naar de badkamer, dan kon ik in rust douchen dat gold ook voor het wc bezoek of als ik in de slaapkamer was om me aan- of om te kleden. Als ik moest stofzuigen, zat jij in de schommel. Of als ik even 10 minuten op de bank ging liggen om bij te komen van de niet gegunde nachtrust dan ging jij in de box met allerlei speelgoed en mobiles. Helaas klom jij steeds vaker uit je box.

Je was te groot geworden en te zwaar voor mij voor de draagzak, dus moest ik wat anders verzinnen.

Ging ik 's avonds koken, dan zat jij bij mij in je hoge eetstoel. Jij kreeg dan stukjes tomaat of komkommer aangereikt en vond dat een feestje. Bij mij zijn en niet alleen, dat was altijd wel een probleem. Ik had geen ruimte om te ademen en jij haatte het om alleen te zijn. De deskundige riep in die tijd dat ik het jou heb aangeleerd, maar ze weten niet dat wij alles al uit de kast gehaald hebben om het anders te doen. Wij hebben maandenlang een baby compleet overstuurd gehad, omdat ik het niet zo wou doen maar anders. Ik heb een avond 12 uur lang achter je dichte slaapkamer deur gezeten, jij aan het brullen en ik maar luisteren of het goed ging. Jij zou uiteindelijk in slaap vallen van vermoeidheid, dat was na 12 uur brullen niet gebeurd en omdat ik ook wou slapen en papa de volgende dag toch moest werken heb ik maar weer mijn gezicht laten zien. Jij was dagen boos en dat kleine stapje wat wij toch bereikt hadden, was weg. Jij was kwaad op ons en wou niks meer, niet in bad, niet eten en vooral dat halfuurtje of uurtje niet meer slapen.

Alle boekjes en filmpjes over opvoeding heb ik gelezen en uitgeprobeerd, geen regel sloeg op jou en jij deed het op jouw manier en wij moesten ons erop aanpassen.

Je was net over een jaar oud toen je maar steeds uit je bed klom. Op advies van oma en anderen moest ik je met trappelzak en een riem van papa aan het matras vastbinden. Nou ja, dat gingen we dus maar uitproberen, want baat het niet, dan schaadt het niet hé. Nou, achteraf gezien had ik het niet moeten doen, maar wij waren ten einde raad. Jij was gewoon 's nachts uit je bed geklommen zoals altijd, maar nu met het matras op je rug gebonden. Ook hier weer: als je vader er niet bij was geweest, dan had niemand ons geloofd.

Dus die truc ging niet door.

Met anderhalf jaar hebben wij besloten dat het tijd was om op bezoek te gaan in Zuid- Afrika. Al mijn familie woont daar en je opa had jij nog niet gezien. Mijn eigen oma lag slecht en ik had veel contact met de verpleging waar zij woonde. Ze was gewoon oud en het was gewoon op.

Opa en oma uit Nederland gingen mee voor het eerst. Het werd erg spannend, want met jou vliegen hebben wij nog nooit gedaan en of jij het hele vliegtuig bij elkaar zou schreeuwen, was maar de vraag, maar ik had mijn hulptroepen mee dus iedereen zou kunnen helpen.

Uiteindelijk was ik te laat, mijn oma was een paar dagen voor mijn vertrek overleden en ook begraven. Ik heb nooit afscheid kunnen nemen dus was de reis voor mij extra spannend en ook emotioneel. Ik was nog steeds uitgeput van nooit echt kunnen slapen en de energie die jij opvrat elke dag opnieuw.

Uiteindelijk was het een goede vakantie. Opa en oma hebben geholpen met jou en af en toe opgepast en de ooms en tantes ook. Papa en mama hadden af en toe even een momentje voor zichzelf. Jij ging van het ene zwembad naar het andere en je kon heerlijk van de vrijheid van de vele lege stranden genieten.

Het was volop winter in Nederland toen wij terug keerde uit Zuid Afrika. Jij was gewend om 4 weken zo goed als geen kleding aan te hebben, omdat het in Zuid-Afrika zo warm was. In Nederland was dat anders. Het was erg koud en we hebben in jaren niet zoveel sneeuw gezien.

Jij sprak toen nog steeds niet, jouw woordenschat bestond uit: mama/papa, eten en drinken. Je wees aan met je vinger met een “die” of een “dat” om duidelijk te maken wat jij wou en vooral niet wou.

Thuis moesten wij elke avond alle deuren en ramen op slot doen en de deurkruk uit de deur halen van de keuken. Je ging ‘s nachts aan het wandelen en wij waren jou menige ochtenden gewoon kwijt. Jij ging naar buiten en jij sleepte met stoelen en kussens om bij het slot van de deur te kunnen komen en de deur open te kunnen maken. Wij hadden al een derde slot geplaatst op de voordeur en de sleutel ‘s avonds verstopt. Dus dat ging een poosje goed. Later kwam jij achter waar de sleutel was en je begon weer te slepen met spullen om op te stapelen om bij de sleutel te komen, dus weg was jij weer.

Maar de sleutel ergens anders verstoppen, dat hielp. Alleen ben jij er achter gekomen dat jij ook een raam in je slaapkamer had en als jij jou speelgoed opstapelde kon jij je aan de vensterbank optrekken en benen erdoorheen doen en aan de andere kant laten zakken om zo op

de galerij van de flat te komen, en ja hoor weg was jij weer. We vonden je dan wel weer terug bij de zandbak in de speeltuin bij de flat. In je blote kontje en geen schoen aan niks, in de sneeuw aan het spelen. Lachen, gieren, brullen en het geluk kon bij jou niet op, op dat moment. Alleen kreeg ik steeds hartkloppingen als jij weg was. Een ochtend was ik je echt kwijt en ben ik gillend in mijn pyjama om de flat gerend op zoek naar je, nergens te vinden, ik dacht dat ik doodging. Ik was net onderweg terug naar de flat om 112 te bellen, toen de buurvrouw naast ons met jou aan de hand aan kwam lopen. Buurvrouw bedoelde het goed, ze vond je buiten met het uitlaten van haar hond en nam je mee voor een kopje thee, zodat mama en papa konden slapen. Ik was meer dan boos, hang dan een briefje op of iets. Ik dacht echt dat jij door iemand was meegenomen, van alles ging door mijn hoofd.

Jij was een jaar of drie dat ik je inschreef bij de plaatselijke kinderdagopvang. Ik verheugde mij er op dat ik 3 uurtjes per week voor mezelf zou hebben. Ik droomde van een ochtend met een bakje koffie in mijn hand op de bank, alleen, rust!

Jij mocht een ochtendje uit komen proberen, alle andere kinderen gingen huilen toen hun ouders weg gingen, nee maar jij, jij duwde mij de deur uit. Dus ik ging huilend weg met een rotgevoel dat jij mij niet nodig had.

Om 12 uur 's middags ging ik je weer ophalen. Ik had intens genoten van mijn 3 uurtjes rust, maar het was ook wel dubbel, zoveel tijd en wat zal ik daarmee gaan doen. Uiteindelijk heb ik niks gedaan en heb ik alleen op de bank gezeten en voor mij uitgestaard. Ik heb zo lang intensief met jou opgetrokken, dat het wel vreemd was je ergens achter te laten. Ik stond op het punt een soort briefje mee te geven, hoe ze het moesten aanpakken met je. Niet gedaan. Het zou uiteraard stom zijn, maar niemand behalve oma had ooit op je gepast.

Met het ophalen vroeg de leidster aan mij of jij altijd zo druk was. Ik voelde de bui al hangen en zei: "nee hoor eigenlijk niet." Jij mocht weer terugkomen de volgende week.

In totaal ben jij maar 4 maanden op het dagverblijf geweest. Jij was onhandelbaar volgens hen. Jij was wild en ze moesten de stagiaire opleggen om op jou te letten. Jij spookte van alles uit. Op een dag was

de stagiaire ziek en hadden ze geen handen genoeg om op je te letten. Tijdens een verschoonbeurt van een klein kind heb jij een jongetje van de wc geduwd en was je met de wc borstel door de poep gegaan en had je alle kinderen ermee geverfd. Je tekende op de pas geschilderde muren en je klom en sprong van de glijbaan. Gewoon van de glijbaan glijden was niet leuk meer, je ging met je hoofd naar beneden en ving jezelf op met je uitgestrekte armpjes. De andere kinderen wilden dat ook, maar dat liep vaak niet goed af. Daarom kreeg je op een gegeven moment een verbod om op de glijbaan te glijden, je was geen goed voorbeeld voor een ander.

Het was altijd wel weer een verrassing wat jij gedaan had en wat ik weer zou horen van de begeleiding. Ouders keek mij vreemd aan als ik je ging ophalen. Op een gegeven moment durfde ik dat niet meer en heb ik een vriendin gevraagd of zij jou op wilde halen.

Je mocht niet mee doen met de paaslunch en kerstlunch of uitstapjes, dan moest ik je thuis houden.

Het onvermijdelijke gebeurde, ik zag het al aankomen, ik werd verzocht je niet meer te brengen. Ze konden je gewoon niet aan tussen nog 30 andere kinderen, het was te veel. Later maakte papa en mama een grapje erover dat jij het enige kind in Nederland was die geschorst was van een kinderdagverblijf. Zo voelde het wel en wij lachten er wel om, maar als je er heel goed over nadacht, was het eigenlijk best schrijnend.

Met veel wikken en wegen had ik toch een afspraak bij de huisarts gemaakt voor jou. In het verleden heb ik deze een paar keer afgebeeld, want mij werd er gezegd dat jongetjes nou eenmaal zo zijn en dat jij niks mankeerde. Jij was met alles snel en extreem. Zo kon jij als je iets zag het meteen op een rennen zetten. Je keek niet op of om maar ging meteen voluit. Zodra wij het in de gaten hadden, waren wij al te laat en was jij al 10 meter verder. Dat jij nooit bent aangereden, was echt een wonder.

Zonder het tegen iemand te vertellen, heb ik weer een afspraak gemaakt en ben ik met je naar de huisarts gegaan. De huisarts vond het overduidelijk dat jij extreem druk was voor je leeftijd en ik kreeg